

MARTA VELS

**DNEVNICI
UBIBOTA**

DRUGI DEO
EFEKAT MREŽE

S engleskog prevela

Vesna Stojković

**Čarobna
knjiga**

Posvećeno TK

1

Imao sam klijente koji su mislili da im je potreban besmisleno visok nivo obezbeđenja. (Kad kažem besmisleno visok, mislim besmisleno čak i prema mojim standardima, a moj kôd je izradila garantna kompanija poznata po svojoj vrlo izraženoj ksenofobičnoj paranoji, koja je bila ublažena jedino njihovom očajničkom pohlepom.) Imao sam i klijente koji su mislili da im obezbeđenje uopšte nije bilo potrebno, sve do trenutka dok ih nešto ne bi pojelo. (To je uglavnom metafora. Imam vrlo visok procenat nepojedenih klijenata.)

Doktorica Arada, koja je, po rečima svoje bračne partnerke Overse, bila „neizlečivi optimista“, nalazila se negde na sredini. Doktor Tijago je čvrsto stajao u grupi „Hajde da istražimo mračnu pećinu bez te mrske bezbednosne jedinice“. I zato je Arada bila priterana uza zid pored vrata koja su vodila na otvorenu platformu za osmatranje dok su joj se dlanovi znojili na dršci projektilnog oružja, a Tijago je stajao na pomenutoj platformi za osmatranje i ubeđivao se sa potencijalnom metom. (Ovo „potencijalnom“ je zbog razgovora koji sam ranije vodio sa doktorkom Aradom, kada je rekla: *Ovaj, bezbednosna jedinice, volela bih kada ne bi ljude nazivao „metama“*, a Tijago mi je uputio pogled koji obično znači: *On samo traži izgovor da ubije nekoga.*)

S druge strane, to je bilo pre nego što su potencijalne mete počele da vitlaju svojim velikim projektilnim oružjem.

Kakogod, eto o čemu razmišljam dok plivam ispod broda napadača koji pokušava da se ukrca na naš objekat za istraživanje mora.

Isplivao sam ispod krme, pazeći da izbegnem pogonski uređaj. Izbio sam nečujno na površinu, protegao se, uhvatio se za ogradu i podigao. Dan je bio vedar i sunčan i osećao sam se izloženo. (Zašto glupi napadači nisu mogli da napadnu noću?) Dronovi su mi iz vazduha slali sliku sa obe palube ovog glupog broda, tako da sam znao da je ovaj deo krme prazan.

Iznad mene je bila trouglasta konstrukcija, nagnuta unazad valjda da bi bila brža. Ja sam Ubibot, zabole me za brodove. Gornja paluba kružila je oko pramca gde se nalazilo prednje oružje. Zbog toga je glupi brod imao mnogo slepih tačaka, ali to je bila bezbednosna noćna mora za nekog drugog. Bio je sofisticiraniji od ostalih brodova koje smo videli na ovom istraživanju, sa boljom tehnologijom.

Naravno, zbog toga je samo bio još ranjiviji.

Motrio sam i na naš spoljašnji perimetar i raštrkana ostrva kojima smo bili okruženi, za slučaj da je ovo bilo samo skretanje pažnje i da je planiran i drugi pokušaj ukrcavanja. Naravno, pratio sam preko kamere i sranje koje se odvijalo na platformi za osmatranje.

Tijago je stajao gotovo četiri metara od otvora. Nije čak nosio ni zaštitnu opremu, baš kao što bi uradio neko ko ne veruje proceni bezbednosti svoje bezbednosne jedinice. Očigledni vođa potencijalnih meta stajao je na ivici platforme, jedva tri metra odatle, sa projektilnim oružjem nehajno uperenim u Tijaga. Više me je brinulo preostalih šest potencijalnih meta raštrkanih po pramčanoj palubi glupog broda i otvor oružja postavljenog iznad pramčane palube koji je trenutno bio uperen ka gornjem nivou našeg objekta.

Neke od potencijalnih meta nisu nosile šlemove. Evo šta možeš da uradiš sa tim malim dronovima za prikupljanje informacija (ako tvoj klijent to naredi, ili ako nemaš ispravan modul za upravljanje), kada su neprijatelji dovoljno glupi da postanu agresivni bez prikladnog oklopa za telo. Možeš da ubrzaš dron i pošalješ ga pravo neprijatelju u lice. Čak i ako ne pogodiš oko ili uvo i prođeš pravo do mozga, možeš da napraviš krater u lobanji. To bi rešilo problem i mnogo brže me vratilo novim epizodama *Potomaka sunca*, ali znao sam da bi me Arada tužno pogledala, a Tijago bi popizdeo. Verovatno bih ipak morao to da uradim. Nažalost, Vođa Potencijalnih meta je nosio šlem.

(Tijago je bračni partner brata doktorke Mense, zato mi je i bilo stalo do njegovog mišljenja.)

Osim toga, još uvek nisam imao informacije o tome koliko neprijatelja je u brodu gde se nalaze kontrolni uređaji za veliko oružje. Prerano uklanjanje vidljivih meta (izvinjavam se, potencijalnih meta) na palubi moglo bi samo da nas gurne u još veće sranje.

Postojala je mala šansa da će Tijago uspeti da nas pričom izvuče iz ovoga. Umeo je sjajno da priča sa drugim ljudima. Ali imao sam dron koji je čekao sa Aradom odmah unutar otvora. (Overse bi se uzrujala ako bih dozvolio da njena bračna partnerka bude ubijena, a Arada mi se sviđala.)

Uspevajući da uprkos svemu zvuči smireno, Tijago je rekao: „Sve ovo je nepotrebno. Mi smo istraživači, ne radimo ništa što bi ikome naudilo.“

Vođa Potencijalnih meta rekao je nešto što je naš Sistem na objektu preveo kroz naš fid kao: „Pokazao sam vam da sam ozbiljan. Uzećemo ono što želimo, a onda vas ostaviti na miru. Reci ostalima da izađu.“

„Daćemo vam zalihe, ali ne i ljude“, rekao je Tijago.

„Ako imate dobre zalihe, ostaviću ljude.“

„Niste morali ni u koga da pucate.“ U Tijagovom glasu osetio se gnev. „Ako su vam bile potrebne zalihe, dali bismo vam ih.“

Nema veze što sam taj neko u koga je pucano bio ja.

(Tijago je, kršeći bezbednosni protokol sa kojim su se svi UNAPRED složili, izašao na platformu za osmatranje da dočeka neznance na njihovom glupom brodu. Krenuo sam za njim i povukao ga sa ivice, pa je vođa potencijalnih meta umesto njega pogodio mene, pravo u rame. Uspeo sam da padnem sa platforme za osmatranje i promašim rezervoar za vodu. Da, popizdeo sam.

„Bezbednosna jedinice, bezbednosna jedinice, jesi li tu...?“, doviknula mi je Overse preko kom interfejsa iz komandnog centra objekta.

Da, dobro sam, poslao sam joj preko fida. Dobro je što ne krvarim kao čovek, jer nam je samo još falila neprijateljska morska fauna. Držim sve pod kontrolom, u redu?

„Ne, kaže da je dobro“, čuo sam je kako prenosi ostalima na našem komu. „Pa, da, besan je.“

Prebacio sam se preko ograde i doskočio na palubu. Snizio sam svoje senzore bola, ali osećao sam projektil zabijen pored mog nosećeg okvira i bilo je neugodno. Kretao sam se nisko i otpuzao niz stepenice do prve kabine. Žena unutra pratila je primitivni sistem za skeniranje. (Blokirao sam ga još pre nego što sam pogoden, ubacivši u njega statički zvuk i nasumične izveštaje o anomalnim energetskim potpisima da ga uposlim.) Davio sam je dok nije izgubila svest, a onda joj slomio ruku da ima o čemu da brine ako previše brzo povrati svest. Nisam uzeo njeno projektilno oružje, ali sam pokvario nekoliko njegovih ključnih komponenti.

Soba je bila pretrpana torbama i sanducima i drugim ljudskim sranjima. Unutra su bile uredne police za odlaganje, ali sve je bilo

natrpano na palubi. Videli smo izdaleka jedanaest grupa stranih ljudi u čamcima, a dve od njih su stupile sa nama u kontakt. Obe su bile ono što je Tijago nazvao „neobično različitim“, a što su neki od ostalih nazvali vrlo uvrnutim. Obe grupe preduzele su iste složene mere predostrožnosti da pokažu da nam ne prilaze sa neprijateljskim namerama i nisu istakle nikakvo oružje. Obe grupe želele su da razmene zalihe sa nama. (Arada i ostali hteli su da im jednostavno daju ono što im je bilo potrebno, ali Tijago je tražio od njih da ispričaju zašto su ovde na ovoj planeti.)

Dobro, jeste, možda je Tijago imao razloga da pretpostavi da ni ova grupa neće biti neprijateljski nastrojena. Ali prethodne grupe dale su mi priliku da sastavim profil kako izgleda lokalna ne-neprijateljska grupa koja se približava ili stupa u kontakt i ova grupa se nije uklapala u njega.

Jebote, mene niko ne sluša.

Vođa potencijalnih meta i njegovi prijatelji na Glupom brodu bili su takođe i bolje obučeni od ostalih ljudi koje smo sreli, u odeću koja je delovala novije, mada ne i čistije. Nije postojao planetarni fid (glupa planeta), ali Glupi brod je imao sopstveni osnovni fid koji je bio zakrčen igrama i pornografijom, ali nije bilo mnogo toga što bi moglo biti od pomoći za procenu bezbednosti, na primer ko su ovi ljudi i šta žele. Čak su i individualni fid potpisi ljudi sadržali samo informacije o seksualnoj raspoloživost i rodnom predstavljanju, što me ama baš nimalo nije zanimalo.

Uvukao sam se u prljavi metalni hodnik, a onda je kroz prolaz pored izašao jedan čovek. Razoručao sam ga i tresnuo mu glavom o pod.

Vrata koja su vodila u sledeći odeljak bila su zatvorena, ali jedan od mojih dronova spustio se ranije na krov, pripio uz jedan prozor i poslao mi korisne informacije preko skena i video-snimka. To je

bilo prilično važno, jer je ovo bio odeljak sa kontrolnom stanicom za veliko projektilno oružje za razaranje brodova, koje je trenutno bilo upereno u naš objekat.

Sudeći po video-snimku koji je slao dron, jedno malo ljudsko biće sedelo je u stanici za oružje, usredsređeno na primitivan ekran koji je bio povezan sa kamerom. Tri naoružana krupna čoveka sedeli su opuštено na ofucanim staničnim stolicama, iako je u ostalim stanicama ili nedostajala oprema, ili je bila uništena i zastarela. Ćaskali su, posmatrajući Tijaga i Vođu Potencijalnih meta na ekranu, la-la-la, još jedan sasvim običan dan na poslu.

Odeljak je bio okruglasta konstrukcija postavljena desno od pramca i ojačana metalom kako bi se zaštitilo i poduprlo veliko oružje. Šestoro neprijatelja pored pramca, sa projektilnim oružjem nehajno uperenim u platformu za osmatranje objekta, bili su previše daleko da bi čuli, osim ako ne preteram. Zato sam polomio bravu i nisam zalupio vrata dok sam prolazio.

Pogodio sam Metu jedan u stanici za oružje energetskim pulsom iz svoje leve ruke, zadao udarac u grlo Meti dva dok su ostali ustajali, okrenuo se i smrskao čašicu kolena Meti tri, odgurnuo u stranu oružje Mete četiri i slomio joj ključnu kost. Već sam tražio od Sistema objekta da mi pripremi prevod jedine rečenice za koju sam pretpostavio da će mi trebati. Rekao sam: „Samo šušnite i mrtvi ste.“

Meta jedan skljojkala se bez svesti preko stanice za kontrolu oružja, sa ranom koja se pušila na vlažnom vazduhu. Ostale tri mete ostale su na palubi, ječeći i krkljajući.

Jedan od neprijatelja napolju pogledao je oko sebe, ali se nije pomerio. Tijago, koji je neočekivano dobro odugovlačio, izbegao je pitanje o tome da li će ostali istraživači izaći na platformu za osmatranje kako bi vođa potencijalnih meta mogao da odluči da li želi da ih otme ili ne. Tijago je sada nabrajao sve naše zalihe,

pretvarajući se da zamuckuje uz uređaj za prevođenje Sistema objekta. (Znao sam da se pretvara; između ostalog, bio je stručnjak za jezike.) Pogled preko drona pokazao mi je da vođa potencijalnih meta uživa dok gleda Tijaga kako se preznojava i da je Tijago možda to primetio i malo preteruje. Bio je prilično pametan.

Dobro, dobro, priznajem da sam bio malo uzrujan zbog toga što mi Tijago nije verovao.

(On i Mensa vodili su razgovor o meni, tamo na Stanici Održanje, kada je Arada planirala ovo ispitivanje. Prepis:

Tijago: „Znam da sam u manjini, ali imam ozbiljne sumnje.“

Mensa: „Arada rukovodi ovim istraživanjem i ona želi bezbednosnu jedinicu. A iskreno, ako on ne bude zadužen za bezbednost, povući ću svoju dozvolu da Amena ide.“

(Amena je jedno od Mensine dece i da, trenutno je na našem objektu. Nema pritiska!)

Tijago: „Toliko mu veruješ?“

Mensa: „Poverila bih mu svoj život, doslovce. Znam šta će uraditi da zaštiti nju, tebe i ostatak tima. Naravno, on ima svojih nedostataka. Zapravo, verovatno nas sada sluša. Slušaš li, bezbednosna jedinice?“

Ja, preko fida: Šta? Ne.

Promaklo mi je ostalo. Pomislio sam da je bolje da se isključim sa pristupa komu u sobi i izađem odatle.)

Meta dva je nešto prošaputala, što je Sistem objekta preneo kao: „Šta si ti?“

Rekao sam: „Ja sam *Umukni ili ću ti smrskati glavu.*“

To su dakle bile dve rečenice koje su mi bile potrebne.

Morao sam da izađem jer je vođa meta krenuo ka Tijagu, a za projektovani plan događaja koji vodi do uspešnog razrešenja, a koji je uradio moj modul za procenu rizika, bilo je važno izbeći situaciju sa taocem. (Izraženo terminologijom kompanije

to je PPDKVUR, što je užasan anagram.) (Ne mislim na anagram, nego na ono drugo.)

Tijago je uzmakao, rekavši: „Ne želite ovo da uradite. Zaista to ne želite.“

Da, dobro, jeste bilo malo kasno da pobegnem.

Prišao sam spoljnim vratima i rekao svojim dronovima da zauzmu položaj. Dva neprijatelja imala su šlemove i oklop, a jedan je imao šlem, ali je štitić za lice bio uklonjen. Pritisnuo sam mehanizam za otvaranje vrata i izdao naredbu.

(U poslednjem trenutku, promenio sam naređenja izdata dronovima od „pucaj u glavu ili lice da ubiješ“ do „pucaj u izložene delove na rukama i šakama da onesposobiš“, iako su neprijatelji napravili glupu grešku i napali nas. Bilo mi je previše neprijatno pri pomisli na Aradino tužno lice.)

Glupa vrata (mrzim ovaj brod) bila su spora i, dok su se otvorila, sve tri mete već su se okrenule ka meni. Moji dronovi su napali baš kada sam se bacio na palubu. Pogodio sam jednu metu energetskim praskom iz desne ruke, udario drugu u koleno, dve su pale od udara dronova, a poslednja je pala mlatarajući, grčevito pritiskajući okidač svog oružja i pogodivši me pravo u grudi. Pa jebote.

Do tada je vođa meta držao Tijaga za mišicu, s oružjem uperenim u njegovu glavu.

Žrtvovao sam još šest dronova kako bih oružje raštrkano oko mene pretvorio u beskorisne gomile metala, a onda ustao. Popeo sam se uz rampu za ukrcavanje na našu platformu za osmatranje. Rekao sam: „Pusti ga.“ Nije mi baš bilo do pregovora. Imam modul o tome, negde u svojoj arhivi. Nikada nije bio od velike koristi.

U očima vođe meta videle su se beonjače i pokazivao je više znakova stresa. Kao i Tijago. Preko drona sam video kako

izgledam, voda mi se cedila sa odeće, na jakni sa oznakom Istraživačkog tima Održanje i na košulji videle su se rupe od projektilnog oružja, zamazane tečnošću i krvlju.

Zaobišao sam ih kao da sam se uputio ka vratancima. Vođa meta držao je Tijaga tako da i dalje bude okrenut ka meni, a onda povikao: „Stoj! Ili ću ga ubiti!“

Bio je u pravu, pokušavao sam da ga nateram da se pomeri i spremao se da pucam u njega. Stao je tako da je osmatračnica bila iza njega, pa nisam imao dobar ugao.

„Još uvek možete da se izvučete iz ovoga“, produhtao je Tijago. „Samo nas pustite. Uzmite mene kao taoca...“

O, jeste, to će baš da pomogne. Rekao sam: „Bez talaca.“

„Šta je to?“, zahtevao je vođa meta. „Šta si ti? Ti si bot?“

Tijago je rekao: „To je bezbednosna jedinica. Bot/ljudski konstrukt.“

Vođa meta mu izgleda nije verovao. „Zašto izgleda kao osoba?“

Rekao sam: „I ja se to nekad pitam.“

Preko kom zvučnika, doktor Rati je rekao: „On jeste osoba!“ Čuo sam kada je u pozadini Overse prošaputala: „Rati, skidaj se sa koma!“

Dok se to dešavalo, brzo sam pretražio svoje arhivirane video-snimke i izvukao epizodu *Odvažnih zaštitnika*. Serija nije loša, ali ovo je užasna epizoda gde likove napadnu zle bezbednosne jedinice. (To mu dođe kao nešto suprotno oksimoronu, pošto u medijima ne postoji ne-zla bezbednosna jedinica.) (Postoji li reč za suprotno oksimoronu?) Zgrabio sam trominutnu sekvencu gde se bezbedonosne jedinice obruše na bazu i pobiju bespomoćne izbeglice. Ubacio sam je na pornografski fid glupog broda i podesio je da se beskonačno ponavlja.

Brz sam, tako da sam završio do trenutka kada je vođa meta protresao Tijaga i rekao: „Naredi mu da se povuče.“

Tijago je ispustio nekakav zvuk, sumnjivo nalik prezrivom frktaju. „Da bar mogu! Ne sluša me.“

Još kako te slušam, Tijago.

„Koga slu...?“ , vođa meta je mudro ostavio tu rečenicu nezavršenu. „Slušaj, ko god da kontroliše tu stvar, vodim ovoga na svoj brod...“

„Uništio sam ti motor“, rekao sam. Stvarno je trebalo to da uradim. E pa, sad je kasno.

Besno me streljajući pogledom, vođa meta je cimnuo Tijaga, a ovaj se zateturao i odmakao od njega. Ugledao sam rupu koja se rascvetala u nadlaktici vođe meta, na ono malo centimetara odeće i kože izloženih između zglobova oklopa koji mu nije dobro pristajao.

Bacio sam se napred i zgrabio Tijaga, odgurnuo ga u stranu, a onda istrkao projektilno oružje vođe meta. Udario sam ga drškom blago u stomak i grudi i on je pao na palubu.

Arada je zakoračila kroz vrata, sa projektilnim oružjem razumno uperenim naniže, iako je moj sken pokazao da je već zakačila sigurnosnu iglu. „Jeste li dobro? Tijago? Bezbednosna jedinice?“

Rekao sam ranije da sam pokušavao da naciljam; nisam rekao u koga.

Nakon svega onoga sa GrejKrisom, Arada je završila kurs za upotrebu oružja. Pretpostavljam da nakon što te grupa ubica juri po planeti kako bi ukinuli tvoje istraživanje tako što će te ubiti, postaneš oprezniji, čak i ako si neizlečivi optimista.

Rekao sam preko fida: *Doktore Tijago, doktorko Arada, ulazite.* Zgrabio sam vođu meta i bacio ga na palubu njegovog broda, gde su ostale mete milele pokušavajući da dođu do svojih vrata. Moj sken je uhvatio skok napona u sistemu za oružje broda. Eto šta se dešava kada nemaš vremena da obezbediš neprijateljsko vozilo.

Rekao sam preko koma: „Overse, sada je pravi trenutak.“

Dok se sve ovo dešavalo Overse i ostali su pripremali naš objekat za lansiranje. Pod mojim čizmama, paluba je tandrkala i vibrirala, a naši spoljni nosači izdigli su se iz vode, šaljući talase koji su udarali o brod dok smo se podizali.

Mislim da napadači nisu shvatili da je objekat pokretan. Silina istisnute vode kada se naš pogon aktivirao odgurnula je brod postrance i napadači su ga izgubili sa nišana.

Naši spoljni nosači su se sklopili i podigli smo se od površine. Zvučnik koma prenosio je sirenu i prevedeno upozorenje o minimalnoj bezbednoj udaljenosti i pretpostavljam da su napadači poverovali u njega jer su njihove mašine mahnito radile. Opozvao sam svoje dronove, koji su poleteli dole ka nama i uleteli kroz vrata. Ušao sam za njima i pustio da se vrata zatvore iza mene, kada su se pokrenuli protokoli za lansiranje.